

Mit bánja ő, hogy én valék
e nyersanyag, e vagdalék,
ha az kijön, ha összeáll,
amit ez a készlet kínál,
annyiul és épp azul,
ez az átkozott *puzzle*.

Petri György

A DELPHOI JÓS HAMISCSÓDÖT JELENT

Hagyjuk Nem érdekes az egész.
(A részletei sem.)
Amit irtam:
körülrásai a semminek.
Azt hittem: van itt valami,
amiért... Mi is? Amiért mit is?
Mindegy. Azt hittem. Hülye voltam.

A *semmi* szó használatától
sokáig megtartóztattam magam:
„semmi ágán”, „nichtendes Nichts” után?
(Ahogy Martin H. ízes németséggel
tudta mondani a „semmiző semmit”.)
Erkölcsei copyright megfontolások.
(Meg az epigonok.)
Próbáltam (azt hittem)
mondani (mondok) *valamit*.
Hogy miről? Hát, tudjátok, erről a...

Nem tudjátok. O. K. Honnan is? Hiszen
én is csak azt hittem. De már nem hiszem.
Azazhogy tudom. Nem volt. Nincs.
Nem lesz légyen. Most már tudom. Már késő.
Félre ne értsetek. Nincsen szó semmiről.
Az eljövőt – mert arra
vagytok-volnátok mind kíváncsiak:
nem sejthetem.

Nézek, nézek, nézek
hóföregtetegbe, füstbe, kávézaccba – – –
olykor olvasok is
(nem jelekből, ó nem, csak könyveket,
újakat ritkán: régebbieket).
És semmi. Mindig semmi.
Ismétlődő, értelmetlen jelek.
Krónikus üzemzavar? Kétségb'esett üzenet?
Ki tudja? Én mindenesetre így
leszek mindentől,
ha nem is szabadabb,
mentesebb.

SÁR

Mindig és minden valami *helyett* volt.
Sohasem fogom tudni, *mi* helyett.
Nem evilág, nem pokol, nem a mennybolt,
nem erkölcs, csak szeszély; nem elv – csak ötletek.

Ötlet? Szeszély? Ugyan. Átázott, kőnehéz
rongyabdaként buffogtam, amikor
botlottak inkább, mintsem rugtanak belém.
Terepem – állagom: sár; esőre várva por.

Egy vagyok már tereppel és szereppel,
az különböztet meg, hogy leírom:
nekem jöhet már „reggel – este – reggel

et cetera, und so weiter, i tak daljse, and so on” –
Én különbözök. Ahogy más izzad. Ahogy a Hold felkel.
Da capo al segno. Ad libitum.